

St-1 vychází totiž ze stanoviska, že se stal *ex lege* státním úředníkem československým. Avšak byť i podle § 2 zákona ze dne 22. března 1920 č. 210 sb. správa v župních a služnovských úřadech na Slovensku ode dne určeného nařízením (podle § 6 nařízení vlády ze dne 21. května 1920 č. 361 sb. od 1. srpna 1920) obstarávána bude pouze státními úředníky, jest z §§ 6 a 8 cit. zákona a §§ 4 a 6 cit. nařízení patrné, že k nabytí charakteru státního úředníka při dosavadních župních a služnovských úřadech je třeba jmenování příslušným ministrem, a že úředníci ti teprve tímto jmenovacím aktem nabývají statusu úředníků státních, z čehož vyplývá nad veškerou pochybnost, že *ipsa lege* úředníci ti státními úředníky se nestávají.

V daném případě žádost st-lová o jmenování to byla však zamítnuta. Nenabyl tudíž charakteru státního úředníka vůbec a tím méně ovšem hodnosti IX. třídy úředníků těch, a nemohl tudíž býti jmenováním kancelářským oficiantem XI. hodnostní třídy v onom svém domněle nabytém právu zkrácen.

Bylo tedy stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1433.

Mimořádná opatření (příplatky na moučné výrobky): I. Z opatření Stálého výboru ze dne 25. srpna 1920 č. 494 sb. z. a n. a provád. nař. k němu ze dne 2. září 1920 č. 500 sb. z. a n. nelze dovodovati nárok zaměstnavatele na osvobození od moučného příspěvku 1 Kč denně za ony zaměstnance, kteří bydlí a jsou stravováni v domácnosti od příplatku dle § 2 cit. opatření osvobozené. — II. * Nedostatečný předpis dávky veřejné může býti dodatečně opraven i předpisem dohlédacího úřadu, aniž by mohla stranou býti namítána právní moc předpisu původního nebo porušení pořadu instančního.¹⁾

(Nález ze dne 21. června 1922 č. 4726.)

Věc: Zikmund Š., obchodník v Z. proti ministru pro zásobování lidu v Praze stran příplatku z moučných výrobků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Vyhovujíc žádosti st-lově, uznala okresní správa politická usnesením ze dne 19. listopadu 1920 č. —, že st-1 není povinen platiti za učennici Annu J. moučný příspěvek 1 Kč denně, poněvadž náleží k domácnosti nepedléhající příplatku (§ 11, posl. věta nař. vl. ze dne 2. září 1920 č. 500 sb. z. a n.).

Ministersvo pro zásobování lidu nař. rozhodnutím na základě dozorčího práva citované usnesení zrušilo.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Stížnost namítá především, že žal. úřadu nepřísluší právo usnesení nižší stolice, jež nabylo formální právní moci, zrušiti z moci úřadu dozorčího. Námitka ta není důvodná.

Jde o dávku, kterou vybírá stát od jedné skupiny občanů, aby jiným skupinám opatřil levnější mouku. V řízení k uložení této dávky sloužícím není stát zastoupen zvláštním orgánem. Proto nelze mluvit o tom,

¹⁾ Stejně i v dalších nálezech (viz na př. Boh. č. 1436 adm.)

že by výrok státního orgánu o osvobození od této dávky mohl vejíti v právní moc vůči státu a stát v jeho právech prekludovati. Nebylo-li právo státu na dávku prvním předpisem vyčerpáno, nebo nepředepsáním dávky a osvobozením od ní vůbec použito, nemůže býti státní moci bráněno, aby — objeví-li se později zákonný předpoklad skutkový — dodatečně předpis vydal, ovšem jen pokud požadovací právo státu na jedné straně a povinnost k plnění dávky na druhé straně nezanikly, nýbrž trvají. Za těchto podmínek může se stát domáhati nápravy dozorcího orgánu bez ohledu na formální právní moc původního výroku.

Dozorčí instancí jest zajisté z pravidla úřad nejbliže nadřízený omomu, o jehož usnesení jde. Avšak když tento dozorcí mcci neužije, jest právem vyšší stolice, aby na místo bezprostředně nadřízeného úřadu sama zakročila.

Ve věci samé uvážil nss toto:

Podle § 4, odst. 1 cit. opatření Stálého výboru má zaměstnavatel za osoby podrobené nemocenskému pojištění zaplatiti za každou osobu a pojišťovací den 1 Kč. Dle posledního odst. tohoto § neplatí zaměstnavatel tento příspěvek za ony zaměstnance, kteří bydlí v jeho domácnosti a jsou jím úplně živeni. Mezi stranami není o tom sporu, že učennice Anna J. povinnosti pojistné podléhá a že nebydlí ani není stravována st-lem, nýbrž toho obého se jí dostává v domácnosti rodičů.

Protože pak domácnost rodičů této učennice jest osvobozena od příplatku dle § 2 cit. opatření Stálého výboru, má stížnost za to, že i st-1 jest osvobozen od placení příspěvku zaměstnavatelského za tuto osobu. Názor ten jest mylný. Důvody pro osvobození od tohoto příplatku uvádí ve shodě se základním předpisem prováděcí nařízení ze dne 2. září 1920 č. 500 sb. z. a n. v § 11, odst. 3. bod 1 a 2. Že tyto osvobozovací důvody u st-le nejsou splněny, o tom stížnost nepochybuje. Nikde neobsahuje zákon ustanovení, že by zaměstnavatel byl osvobozen od placení příspěvku za osoby mimo jeho domácnost stravované, ať už domácnost těchto osob příplatku dle § 2 opatření Stálého výboru podléhá, nebo od něho jest osvobozena. Naproti tomu v § 3 l. c. vysloveno jest osvobození o d p ř í p l a t k ů d l e § 2 pro osoby v § 4 uvedené, a to jsou právě osoby, podléhající pojistné povinnosti. Uváží-li se vedle toho, že § 5 l. c. připouští docela, aby zaměstnavatel za určitých podmínek zůstal povinným platiti zaměstnavatelský příspěvek i za osoby, které u něho již ani zaměstnány nejsou, pak dochází tím potvrzení názor, že zákon, neuváděje předpisu pro osvobození zaměstnanců příslušících a stravovaných v domácnostech od příplatku dle § 2 osvobozených, skutečně také nechtěl je od něho osvoboditi.

O tento právní náhled opírá se také nař. rozhodnutí a není proto lze v něm shlédnouti nezákonnosti.

Výtka stížnosti, že nař. rozhodnutí bylo vydáno, aniž byla slyšena strana o okolnostech, které k němu daly základ, není oprávněna. Vždyť strana sama uvedla již ve své žádosti za osvobození a znovu i ve stížnosti uvádí tytéž skutkové okolnosti, o které se nař. rozhodnutí opírá a bylo by neúčelné vyslyšati stranu o okolnostech nesporných.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.